ΣΑΒΒΑΤΟΝ
13
ΜΑΡΤΙΟΥ
1926

ΧΡΟΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΗΜ. Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ | ΛΕΜΕΣΟΣ (ΚΥΠΡΟΥ) — ΕΤΟΣ 1ον—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 36 | ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΠΥΡΟΥ ΑΡΑΟΥΖΟΥ ΑΡ. 83

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

Θ'

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις ἑνὸς καταστήματος ἐξάγεται ἁπλούστατα καὶ καθαρὰ ἀπὸ τὴν κατάστρωσιν τοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν σχετικῶν λογιστικῶν βιβλίων καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ φαίνεται ἐξ' αὐτοῦ κατὰ πόσον προχωρεῖ καὶ ἵσταται τὸ ὑπὸ ἔλεγχον κατάστημα. Καταστρώνοντες σήμερον τὸν ἀπολογισμὸν καὶ τὸν προϋπολογισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καταστήματος, ὄχι ἐκ τῶν λογιστικῶν βιβλίων ἀλλὰ ἐκ τῆς πραγματικότητος, θὰ τὸ εὕρωμεν ὅτι προχωρεῖ κατ' ἀντίστροφον λόγον καὶ ὅτι δὲν κανονίζει καὶ δὲν δικαιολογεῖ τὰς δαπάνας της λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὸν κύκλον τῆς δράσεώς της. Μόνη δρᾶσις καὶ μόνον ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας, γενικῶς, εἶναι ἡ εἴσπραξις ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων χρημάτων ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα εἰσπράττονται τῇ δυνάμει της ἔπρεπε ὅλα τὰ ἔσοδά της νὰ δαπανῶνται διὰ τοὺς καθαροὺς της σκοποὺς καὶ πᾶν περίσσευμα νὰ διατίθεται δι' ἄλλους συγγενεῖς πρὸς αὐτήν, ἢ καὶ ὑποβοηθοῦντας αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον της.

Τούτου δοθέντος ὡς ἀπολύτως βεβαίου φαντάζεται κανεὶς ὅτι ἕνα κατάστημα ὅπως ἡ Ἐκκλησία φροντίζον μόνον διὰ τὴν εἴσπραξιν χρημάτων καὶ ἀδιαφορὸν διὰ τὸ εἶδος τῶν νέων προμηθειῶν του, ὅτι θὰ ἔλθῃ στιγμὴ καθ' ἣν θὰ ἀποβάλῃ τὸν ἀρχικόν του χαρακτῆρα. Κάτι παρόμοιον κινδυνεύει νὰ πάθῃ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡ Κυπριακή. Δαπανᾷ ἀσυγκίνητα ὅλον τὸν προϋπολογισμόν της εἰς ἀλλότρια ζητήματα καὶ μένη πρὸς αὐτην. Θὰ ἀλλάξῃ ἄραγε τὸν χαρακτῆρα της; Εἶναι ἀδύνατον' θὰ παραπαίῃ ὅμως μέχρις ὅτου ἄλλον τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψοι κηδόμενος αὐτῆς.

Ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλησία ὁλόκληρος ἔχει κατὰ πρόχειρον στατιστικὴν 150 χιλ. λίρες ἐτήσιον εἰσόδημα περίπου. Ἐν τῇ λεπτομερεῖ ἐξετάσει τὸ ποσὸν ἀσφαλῶς θὰ ὑπερβῇ νὰ ὑποβιβασθῇ ὅμως οὐδέποτε. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ὡς μόνη δικαιολογημένη δαπάνη φαίνεται τὸ κονδύλιον τῶν μισθῶν 10 χιλ. λίρες περίπου ἐτησίως, τὸ ὑπόλοιπον δαπανᾶται διὰ τὸ ἰσοζύγιον τῶν διαφόρων μερίδων τοῦ ταμείου τῶν ὁποίων πολλάκις τὰ ὀνόματα εἶνε καὶ φανταστικά. Θὰ ἐχρειάζετο ἴσως ἄλλην μίαν φορὰν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τὸ «φραγγέλλιον» εἰς χεῖρας διὰ νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς πάντας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν μετέβαλον εἰς «οἶκον ἐμπορίου». Τὸ ἐλεγκτικὸν ὑπηρετικὸν σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ μέρους εἶναι μία μεγάλη εἰρωνεία. Ὁ τυπικῶς διοριζόμενος ἐλεγκτὴς ὑπὸ τῶν Μητροπόλεων ὡς κύριον ἔργον του εἶναι νὰ πιστοποιήσῃ εἰς ἕνα ἀπολογισμὸν ὅλας τὰς ἀδικαιολογήτους δαπάνας τοῦ ταμίου. Ἂν δὲ ποτὲ ἀνακαλυφθῶσι τερατώδεις καταχρήσεις ἐκ μέρους τοῦ ταμία θὰ μείνουν τοιαῦται χωρὶς ἡ Ἐκκλησία νὰ εὕρῃ πουθενὰ τὸ δίκαιόν της. Ἡ ἐκκλησία δὲν ἔχει «δίκαιον» φωνάζουν οἱ ταχθέντες ὡς φρουροὶ τοῦ δικαίου τῆς κοινωνίας. Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ νομοθετῇ. Ἡ τήρησις τῶν νόμων της καὶ τῶν κανόνων της ἐπαφίεται εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τῶν ὀπαδῶν της, ἑπομένως ἡ σημερινὴ ἐκκλησία ὁμοιάζει μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ συντακτικοῦ, «δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται».

Ὕστερα ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ φαντάζεται κανεὶς πόσον εὔκολον εἶναι νὰ δαπανῶνται τὰ Ἐκκλησιαστικὰ χρήματα διὰ τὴν ἔλλειψιν νόμου καὶ δὴ νόμου κρατικοῦ ὁ ὁποῖος νὰ θέσῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των. Ἂν ἔλειπον αἱ καταχρήσεις εἰς τὴν Ἐκκλ. περιουσίαν καὶ ἂν περιωρίζετο ἡ δαπάνη ταύτης εἰς τὰ καθαρὰ ζητήματα τοῦ κύκλου τῆς Ἐκκλησίας, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἐτήσιον περίσσευμα τὸ ἥμισυ τοῦ προϋπολογισμοῦ της ἢ τοὐλάχιστον 50 χιλ. λίρας. Ἐκ τοῦ περισσεύματος τούτου θὰ ἦτο πολὺ εὔκολον ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλησία νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἱδρύσῃ Θεολογικὴν σχολὴν ἐν Κύπρῳ διὰ νὰ δώσῃ εἰς κάθε 10 κοινότητας τὸν Θεολόγον της διὰ νὰ ποτίζῃ τοὺς πιστοὺς ἐκ τοῦ «ἀλλομένου» ὕδατος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ γενικῶς νὰ δώσῃ μίαν τοιαύτην κίνησιν ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ὡς αὐτοκέφαλος καὶ ὑπὸ [illegible] τὴν ζηλεύουν αἱ ἀδελφαὶ της Ἐκκλησίαι. Δυστυχῶς παλαιει τόσον ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως ὥστε νὰ μὴ δύναται οὔτε ἕνα θρησκευτικὸ φύλλο νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ στέλλῃ εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς χαιρετισμὸν τὸ γραπτό της κήρυγμα ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ στέλλῃ τὸ προφορικό της.

Ἀπὸ τὴν ταξινόμησιν καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ ὅλου οἰκονομικοῦ ζητήματος ἀπὸ τὸν δυνατὸν οἰκονομολόγον τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἐπέλθῃ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀρωγὸς εἰς τὸ ὅλον οἰκονομικὸν πρόβλημα τῆς Κύπρου. Περὶ τούτου θὰ εἴπωμεν ἐκτενῶς εἰς ἰδιαίτερον ἄρθρον. Σήμερον συγκρίνοντες τὰ μεγάλα της ἔσοδα πρὸς τὰ ἔξοδα της, τὰ πρὸς ἄλλους σκοποὺς διατιθέμενα, καὶ καταστρώνοντες τὸν γενικὸν ἀπολογισμὸν τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας θὰ τῆς εὕρωμεν, ὅπως πολὺ ὀρθῶς ἀνεφώνησε δόκιμος λογιστὴς ὅτι ἡ Ἐκκλησία εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας.

Καὶ συνεχίζεται ἡ κατάστασις αὐτὴ μέχρις ὅτου ὁ ἔλεγχος ὁ κρατικὸς φιμώσῃ τὰ στόματα ἐκείνων ποῦ φωνάζουν «φάε καὶ σὺ νὰ φάω κ' ἐγὼ καὶ σιώπα». Ἂν δὲν κινηθοῦν οἱ ἁρμόδιοι θὰ κινηθοῦμεν ἡμεῖς ἔχοντες ὡς κινητήριον δύναμιν μας τὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ κάθε ἀπόψεως.

Α. Κ.

ΑΤΤΙΚΑ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΑ

Η ΗΘΙΚΗ

Ἀδιαλείπτως θὰ παλαίῃ μὲ τὸν ἑαυτόν του ὁ ἄνθρωπος. Θὰ τρώγεται μὲ τὰ ροῦχα του. Ὃν ἀτελὲς ἀνήσυχον καὶ ἀχάριστον, ζητεῖ διαρκῶς ν' ἀνακαλύψῃ καὶ κάτι τι ἄλλο ἀκόμη εἰς τὰ ὅσα ὑλικὰ καὶ πνευματικὰ στοιχεῖα ἀποτελοῦν τὴν ὅλην σύνθεσιν τοῦ εἶναι του, καὶ ἐκεῖ τὰ βρίσκει μπαστούνια ἀκριβῶς. Ἔχει τὴν πίκρην μέσα εἰς τὸ αἷμα του καὶ ἐννοεῖ ἀμετανοήτως νὰ συγκρούεται μὲ τὸ ἀνυπέρβλητον. Τὰ ἔχῃ βάλῃ μὲ τὴν ἰδίαν τὴν φύσιν του. Ἀφ' ἧς ἐννοιωσε τὸν ἑαυτόν του, τῆς ἔχει στήσῃ καυγᾶ τρικούβερτον. Δημιουργεῖ ἄνευ λόγου βάσανα ἀτελείωτα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταδυναστεύεται. Καὶ τὸ πρώτιστον πάντων εἶνε ἡ ἠθική. Τὸ τί γίνεται μὲ αὐτὴν τὴν παλαιὰν ἁμαρτίαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου, εἶνε ἀνεκδιήγητον. Θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ ἔχῃ ἠθικήν. Ἐπιμένει. Εἶνε ἀνένδοτος. Καὶ καταλήγει νὰ αὐτοκοροϊδεύεται εἰς σημεῖον ἀξιοθρήνητον....

Εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ τὸν συνετίσουν μὲ τὰ γρανιτώδη διδάγματα των αἱ ἀρχαῖαι γραφαί. Τοῦ εἶπαν καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι ἡ Εὔα ἐξηπάτησε καὶ αὐτὸν τὸν παντογνώστην θεόν, συμμαχήσασα μὲ τὸν ὄφιν τὸν κολοβὸν καὶ φαγοῦσα μὲ τὸ τσόφλι τὸ ξυνὸ φροῦτο μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὑρεθῇ ἀθεμίτως εἰς τὴν ἀγκάλην ἑνὸς ἄρρενος. Ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας της αὐτῆς, δισεκατομμύρια ὑπάρξεων θρηνοῦμεν σήμερον ἐν τῷ ἱδρῶτι τοῦ προσώπου μας τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον. Ὅτι ὁ Κάιν δὲν ἐδίστασε νὰ ξαπαστρέψῃ τὸν μοναχριβόν του ἀδελφόν. Ὅτι εἰς τὸν σάκκον τοῦ Ἰωσὴφ ἔβαλαν οἱ ἴδιοι οἱ προσφιλεῖς του τὰ κλεμμένα ἀσημοπότηρα γιὰ νὰ τὸν ρίξουν εἰ δυνατὸν στὸ φρέσκο ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Πετεφρῆ προκειμένου νὰ κερδίσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ εὐειδοῦς καὶ ἀλκίμου νέου κατέφυγεν εἰς τὰ αἰσχρότατα τεχνάσματα. Ὅτι ὁ Νῶε μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς στερεὰν δὲν ἔχασε οὔτε στιγμὴν ἐμφυτεύσας κούρβουλο διὰ ν' ἀνοίξῃ γιομάτάρι καὶ νὰ ἀπολαύσῃ εἰς κραιπάλην τὴν ἐξαιρετικήν του θεοσέβειαν. Πόσα χεροπιαστὰ δὲν τοῦ εἶπαν τοῦ εὐλογημένου γιὰ νὰ τὸν πείσουν ὅτι εἶναι χίμαιρα ἄσυλληπτος αὐτὴ ἡ κυρία ἠθική, καὶ ὅμως αὐτὸς ἀτσὶ! ἡ ἠθικὴ τοῦ εἶνε γιαντὶ ἀπαραιτητότατον διὰ τὸν στολισμόν, γιαντὶ ὅμως ποῦ τὸν στενοχωρεῖ ἀφορήτως καὶ τὸ βγάζει ὅταν εὑρεθῇ κατὰ μόνας καὶ τὸ πετάει στὴν πάντα μὲ ἀγανάκτησιν.....!

Τίποτε. Κάθε τόσο βγαίνῃ καὶ ἀπὸ ἕνας ἀστυνόμος νὰ μᾶς ταλαιπωρῇ. Πότε ὁ γενειοφόρος Μωϋσῆς μὲ τὰ δέκα ἄρθρα τῆς ἀστυνομικῆς του διατάξεως τὰ ὁποῖα συνεκίνησαν μόνον τὸν λίθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐχαράχθησαν ἐνῷ ἦσαν προωρισμένα νὰ χαραχθοῦν εἰς τὴν καρδιάν μας, πότε ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος καταλήγων εἰς τὸ ἀνηλεὲς «σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν» ἀπὸ τὰ ἴδια στόματα ποῦ τὴν προτεραίαν τὸν ἀπεθέωναν, πότε ὁ Ἐμμανουὴλ Κάντιος μὲ τὴν αὐτοπίαν τοῦ «καθαροῦ λογισμοῦ» του διατηρηθεῖσαν ὡς εἶδος κονσέρβα διὰ τὰ θεωρητικὰ ἐδέσματα τῶν φοιτητῶν, πότε ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσὼ ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸ γραπτὸν ἠθοπλαστικὸν ἔργον του κατέλιπε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ καμμιὰ δεκαριὰ νόθα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὅπου περιώδευε διὰ τὰς μελέτας του, ὅλοι αὐτοὶ μέχρι τῶν σημερινῶν ἀστυνόμων ποὺ καταδιώκουν ἀμειλίκτως τὰ «διαφθορεῖα» τὸν ἴδιαν ἀέρα κοπανοῦν. Τὸ κλείσιμον τῶν χοροδιδασκαλείων καθ' ἣν ὥραν οἱ παλμοὶ κατεβασμένοι στὰ πόδια μας σκορποῦν δι' ἕνα γῦρον φὸξ-τρὸτ, ἡ ἀπαγόρευσις τῆς κοντῆς φούστας ἐνῷ κάνουμε κρᾶ στὸ δρόμο γιὰ καμμιὰ γαμπίτσα, ἡ ἀπονενοημένη ἐκζήτησις ἀσπίλων πολιτικῶν ἀνδρῶν νὰ διαχειρίζωνται τὸ δημόσιον ταμεῖον τὴν στιγμὴν ποὺ ὅλοι κυττάζουμε πῶς θὰ ἔχουμε τὰ μέσα πλησίον μας διὰ νὰ κερδοσκοπήσωμεν, ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν τὸ πόσον ἀδιορθώτως ἀρεσκόμεθα εἰς τὴν αὐταπάτην οἱ ἄνθρωποι....

Πλάσματα πτωχὰ καὶ ἀδύνατα ἀγωνιζόμεθα νὰ παραβιάσωμεν καὶ νὰ διαστρεβλώσωμεν τὴν φύσιν μας καὶ εἰς τὴν ἀσχολίαν αὐτὴν παραδέρνουμε φορῶντας ράσα καὶ τηβέννους καὶ στολάς, πασαλειμένοι μὲ ἀνόητα καὶ ἀνωφελῆ προσχήματα, παραδαρμένοι σὲ σύμβολα διαβόλων καὶ θεῶν, διπλωμένοι σὲ τόμους νόμων, διαταγμάτων καὶ συγγραφῶν καὶ μόνον κάθε φορὰ ποὺ ξεφεύγουμε ἀπὸ τὰ ἀπάνθρωπα δεσμὰ τοῦ ὄγκου των νοιώθουμε τὸν δύσμοιρον ἑαυτόν μας λιγάκι ἐλεύθερον καὶ εἰς τὴν ὄασιν τῆς ἁμαρτίας ἀνασαίνομεν...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

ΤΑ ΔΡΙΜΥΤΑΤΑ ΨΥΧΗ

Καλῶς παραπονοῦνται οἱ ἄνθρωποι διὰ τὸ ὑπερβολικὸν ψῦχος τῶν ἡμερῶν μας παραβαλλόμενον τοῦτο πρὸς τὸ τοῦ παρελθόντος.

Οὕτω λ. χ. τῷ 1400 ὅλαι αἱ θάλασσαι τῆς βορείου Εὐρώπης μετεβλήθησαν εἰς πάγους.

Τῷ 1410 ὅπερ ὠνομάσθη ἔτος τοῦ Μεγάλου Χειμῶνος, αἱ πλεῖσται τῶν ἐν Παρισίοις γεφυρῶν παρεσύρθησαν ὑπὸ τῶν πάγων ἡ μελάνη ἐπάγωνεν τὴν αἰχμὴν τῶν γραφίδων ἡ δὲ θνησιμότης ἦτο τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε τὰ σαρκοβόρα ζῷα κατήρχοντο ἐκ τῶν ὀρέων ὅπως καταφάγωσι τὰ εἰς αὐτὰ τὰ πρόθυρα τῶν πόλεων ἐγκαταλελειμμένα πτώματα.

Τῷ 1558 στρατὸς ἐκ 40,000 ἀνδρῶν ἐστρατοπέδευσεν ἐπὶ τοῦ παγωμένου Δουνάβεως, ἐν Γαλλίᾳ δὲ ἔκοπτον τὸν οἶνον διὰ πελέκεων πωλοῦντες αὐτὸν κατὰ λίτρας.

Ὁ χειμὼν ὑπῆρξε φοβερώτερος τῷ 1709. Ἐν Παρισίοις τὸ ψῦχος ἔφθασεν εἰς 27 βαθμοὺς κάτωθεν τοῦ μηδὲν οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν ἐθρυμματίσθησαν ἐνῷ ἔκρουον, τὰ καρποφόρα δένδρα ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν κατεστράφησαν, ἄνθρωποι δὲ καὶ κτήνη σωρηδὸν ἀπέθνησκον.

Τὸ ἔτος 1795 εἶνε ἡ χρονολογία τοῦ στρατιωτικοῦ ἐκείνου γεγονότος, μοναδικοῦ ἐν τοῖς πολεμικοῖς χρονικοῖς, τῆς καταλήψεως τοῦ Ὁλλανδικοῦ στόλου ἕνεκα τῶν περικυκλωσάντων αὐτὸν πάγων ἐν Helder ὑπὸ ἱλῶν τινων τοῦ Γαλλικοῦ ἱππικοῦ! Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε τότε ἐν Παρισίοις 23 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Τῷ 1830 ὁ χειμὼν ὑπῆρξε δριμύτατος ὡς ἐπίσης καὶ τῷ 1870 καθ' ὃ, διαρκοῦντος τοῦ γαλλο-γερμανικοῦ πολέμου, περισσότεροι στρατιῶται ἀπωλέσθησαν ἐκ τοῦ ψύχους ἢ ἐκ τῶν ἐχθρικῶν ὀβουζίων καὶ σφαιρῶν.

Τὰ ψύχη ταῦτα ὑπολείπονται ὅμως πολὺ παρατηρηθέντων κατὰ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐπιδρομὰς εἰς τὸν Βόρειον Πόλον. Οἱ πλοίαρχοι Ρὸς, Πάϊσουρ, Φραγκλῖνος, εἶδον εἰς τὰς βορείους ἐκείνας χώρας τὸ θερμόμετρον κατερχόμενον μέχρι 56 βαθμῶν. Ἐὰν δὲ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς ἀστρονόμους, τὰ ψύχη ταῦτα οὐδὲ νὰ συγκριθῶσι θὰ εἶναι δυνατὸν πρὸς τὰ ἀναμένοντα ἐν μεμακρυσμένῳ μέλλοντι τὸν ἀτυχῆ ἡμῶν πλανήτην, ὁπόταν ἡ γηγενὴς θερμότης ἐκλείψῃ ὁ δὲ ἥλιος γεγηρακὼς καὶ ὠχρὸς πλέον, θὰ φαίνηται ὡς ὑπέρυθρος δίσκος ἄνευ λάμψεως καὶ θερμότητος. Εἶναι ζήτημα, ἐὰν ἔσται ἡ ζωὴ θὰ εἶναι δυνατὴ καὶ ποῖοι ἔσονται οἱ νέοι τῆς ὑπάρξεως ὅροι.

ΟΙ ΑΦΟΡΗΤΟΙ ΚΑΥΣΩΝΕΣ

Μετὰ τὰ δριμύτατα ψύχη δὲν νομίζομεν ἀκατάλληλον ν' ἀναγράψωμεν καὶ τοὺς τρομερωτέρους καύσωνας ἐξ ὅσων ἡ ἱστορία ποιεῖται μνείαν.

Ἐν ἔτει 879 οἱ γεωργοὶ κατέλειπον τὰς πεδιάδας οἱ δ' ἐναπομείναντες πρὸς ἐργασίαν ἕνεκεν τῆς μεγάλης τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀπέθανον.

Τῷ 993 τοσοῦτον καυστικὸς ἦν ὁ ἥλιος, ὥστε τὰ φυτὰ ἐκαίοντο ὡσεὶ τὶς ἀνῆπτεν αὐτά.

Ἡ ἐν ἔτει 1000 ὑπάρχουσα θερμότης κατεξήρανε τὰς λίμνας οἱ ἰχθύες κατὰ σωροὺς φονευμένοι ἀνέδιδον ὀσμὴν ἥτις παρεσκεύασε τὸν λοιμόν.

Ἐν ἔτει 1022 οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα ὑπὸ τὸν ἥλιον εὑρισκόμενοι ἀπέθνησκον, ὁ λάρυγξ ἐξηραίνετο καὶ τὸ αἷμα ἐκόχλαζεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

Τῷ 1132 οὐ μόνον αἱ πηγαὶ ἐξηράνθησαν ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ ἐγένετο ὡς πέτρα σκληρά. Ἐν Ἀλσατίᾳ δὲ ὁ Ρῆνος ἦν σχεδὸν ξηρός.

Τῷ 1139 ἡ Ἰταλία ὑπέκυψεν εἰς φοβερὰν θερμότητα.

Τῷ 1260 κατὰ τὴν μάχην τοῦ Bela ἡ θερμότης πλείονας ἀπέκτεινεν ἢ τὰ ὅπλα.

Τῷ 1276 μεγάλαι καταστροφαὶ ἕνεκεν τῆς θερμότητος ἐγένοντο παρὰ τοῖς γεωργοῖς.

Τῷ 1303 καὶ 1304 ὁ Ρῆνος καὶ ὁ Σηκουάνας ἐξηράνθησαν.

Τῷ 1915 ὑπερβάλλουσα θερμότης ἐσημειώθη ἀνὰ ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

Τῷ 1627 ἡ θερμότης τοσοῦτον ηὐξήθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ὥστε ἐξηράνθησαν αἱ πηγαὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως δὲ τοῦ ὕδατος πολλοὶ ἐκ δίψης ἀπέθανον.

Τῷ 1705 ἡ θερμότης ἐγένετο τοιαύτη ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις τῆς Γαλλίας ὥστε ὑφίστατο θερμοκρασία, ὁποία ἡ τῶν καμίνων. Ἠδύναντο ὑπὸ τὸν ἥλιον νὰ ἑψήσωσι κρέας. Ἀπὸ δὲ μεσημβρίας μέχρι 4 μ. μ. οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ.

Τῷ 1718 πλεῖστα καθιδρύματα ὡς καὶ τὰ θέατρα ἔκλεισαν ἐπὶ ἓξ δὲ μῆνας οὐδὲ σταγὼν ὕδατος κατέπεσε.

Τῷ 1753 τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε 38 βαθμοὺς ὑπὸ σκιάν.

Τῷ 1789 ἀνυπόφορος ἦν ἡ θερμότης ἐν Πολωνίᾳ πολλὰ ἄτομα ἀπέθνησκον ἐξ ἀσφυξίας. Μόνη δὲ ἡ ὑπὸ τὴν γῆν καταφυγὴ διέσωζε τοὺς ἀνθρώπους.

Τῷ 1793 κατὰ Ἰούλιον μῆνα οἱ καρποὶ ἐπὶ τῶν κλάδων ἐξηραίνοντο. Τὰ ἔπιπλα τῶν οἰκιῶν διερρήγνυντο, τὸ κρέας ἐφθείρετο.

Τῷ 1811 αἱ πηγαὶ ἐξηραίνοντο, τοῖς δὲ στρατευομένοις ἔδιδον σταφυλάς.

Ἡ ἐν ἔτει 1822 θερμότης συνωδεύθη ὑπὸ καταιγίδων καὶ σεισμῶν. Ἐκ δὲ τῆς ξηρότητος τῆς γῆς ἀνεφάνησαν πλήθη ποντικῶν ἐν Ἀλσατίᾳ καὶ Λωραίνῃ. Ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν ἐφόνευσαν ἐν Σαβέρνῃ δύο ἑκατομμύρια τοιούτων.

Τῷ 1832 ἡ θερμότης παρήγαγεν ἐν Γαλλίᾳ τὴν χολέραν μόνον οἱ Παρίσιοι ἠρίθμησαν 19,000 θύματα.

Τῷ 1846 τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε 52 βαθμοὺς ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Μὴ παραλείπωμεν δὲ καὶ τὰς ἐν ἔτεσι 1859, 1860, 1874 καὶ ἐφεξῆς, αἵτινες καίπερ δειναὶ οὐδεμίαν ὅμως συμφορὰν παρήγαγον.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Διάλεξη τῆς δ. Εἰρήνης Π. Δημητριάδου στὸ Ἐργατικὸ Κέντρο

Μὰ τὴν ἀλήθεια, μόλις σκέφτηκα πῶς θὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ μιὰ γυναῖκα, κάτι νὰ πῶ ἀπὸ τὸ ἐργατικὸ βῆμα, δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου—ὅπως ἤτανε φυσικὸ νὰ γείνῃ—ἡ ἰδέα πῶς ἴσως νᾶμαι ἡ πρώτη γυναῖκα στὴ πόλη μας, καὶ πιὸ πλατιὰ γιὰ νὰ πῶ, σ' ὅλο τὸ νησί μας, ποὺ κάμνω αὐτὴ τὴ χειρονομία δηλ. νὰ βγῶ στὸ ἐργατικὸ βῆμα.

Ἀλλὰ μοῦ πέρασε μονάχα ἰδέα πῶς ἀπὸ τὸ βῆμα αὐτὸ πέρασαν ἐργάτες, κι' αὐτὸ μούτανε ἀρκετὸ νὰ πάρω κι' ἐγώ, μιὰ ἐργάτισσα, τὸ θάρρος, νὰ πῶ κάτι ὠφέλιμο στὸν λαὸν τῶν δυστυχισμένων, γιατὶ δὲν ἔχει πιὰ πέρασι, στὰ μυαλὰ τῶν ξυπνημένων γυναικῶν, ἡ γνώμη πῶς ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ στέκῃ μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, γιατὶ τάχατες εἶναι ἡ φύση της τέτοια. Μὰ εἶναι ριζωμένο στὰ μυαλά μας βαθειὰ πῶς πιὰ ἡ θέση τῆς γυναῖκας, πρέπει νᾆναι πλάϊ στὸν ἄνδρα ἐργάτη. Ὄχι μόνο ἡ κόρη δίπλα στὸν πατέρα της, ἡ ἀδερφὴ δίπλα στὸν ἀδερφό της, ἡ μάνα δίπλα στὸ γιό της, κι' ἡ γυναῖκα δίπλα στὸ σύζυγό της, ἀλλὰ καὶ κάθε ἐργάτισσα δίπλα στὸν κάθε ἐργάτη, νὰ ἑνώσουνε τὴ δύναμή τους γιὰ νὰ βαδίσουν θαρρετά, σφικτοδεμένοι, χωρὶς τὴ διάκριση τοῦ φύλου, τὸν ἱστορικὸ δρόμο τοῦ Προλεταριάτου, καὶ νὰ σπάσουνε τὶς ἁλυσίδες τῆς σκλαβιᾶς, φτάνοντας ἔτσι στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς· γιατὶ [illegible] νὰ [illegible]μάσουμε τὴ ζωὴ τοῦ ἐργάτη καὶ τῆς ἐργάτισσας, ἀνθρώπινη. Ὄχι. Τὸ λέμε, ἡ ζωή μας δὲν εἶναι ἀνθρώπινη, εἶναι ζωὴ ζώου, ὅπως μᾶς τὴν ἔχουν φτιάξει, οἱ ἄδικες κι' οἱ ἄνισες σημερινὲς κοινωνικὲς συνθῆκες: Ζωὴ δίχως βούληση ἀτομική, δίχως σκέψη, δίχως προορισμό.

Οἱ μαῦροι χρόνοι τῆς σκλαβιᾶς τοῦ ἐργάτη, ὅπως ἤτανε φυσικὸ στὸ διάβα τους σκλαβώσανε καὶ τὴ γυναῖκα. Τὴ ρίψανε κι' αὐτὴ μέσα στὴν ἴδια φάμπρικα, στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο, στὴν ἴδια ἀποθήκη, γιατὶ πιὰ τὸ χέρι τοῦ ἄνδρα ἐργάτη δὲν μποροῦσε νὰ συντηρήσῃ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια. Ἡ σημερινὴ ἐκμεταλλευτικὴ κοινωνία, ἔκαμνε τὴ δουλειά της σκλαβώνοντας καὶ τὴ γυναῖκα στὴ δουλειά, νὰ μὴ τῆς δώσῃ τὸν ἀναγκαῖο καιρὸ νὰ σκεφτῇ τὴν σημερινὴ της ἐλεεινὴ κατάντια νὰ ἐπαναστατήσῃ καὶ νὰ συντελέσῃ κι' αὐτὴ στὸ παγκόσμιο συναγερμό.

Ὁ ἄρχοντας ὁ ἐκμεταλλευτὴς κεφαλαιοῦχος, ἤτανε ἀνικανοποίητος, μὲ τὰ κέρδη τοῦ ἐργάτη, διψοῦσε, τὸ κτῆνος ἀπὸ καιρό, κι' ἔρριψε τὴ γυναῖκα στὸ ἐργοστάσιο. Ἀλλὰ ἂν ὁ ἐργάτης εἶναι μιὰ φορὰ σκλάβος ἂν ὁ ἐργάτης μπορεῖ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη δουλειὰ νὰ πάῃ νὰ ξεχολιάσῃ σὲ καμμιὰ ταβέρνα, γιατὶ νομίζει πῶς μονάχα ἐκεῖ θὰ ξεχάσῃ τὰ βάσανά του, ἢ ἂν εἶναι πιὸ συνειδητός, νὰ τραβήξῃ κατὰ τὸ σωματεῖο του, νὰ πάῃ ν' ἀκούσῃ κάτι νὰ πῇ κι' αὐτὸς κάτι, νὰ διαβάσῃ, ἡ γυναῖκα του ὅμως εἶναι διπλὴ σκλάβα. Ὕστερα ἀπὸ τὴ δεκάωρη, κι' ἴσως πολλὲς φορὲς καὶ περισσότερη δουλειά της, θὰ τραβήξῃ στὸ σπίτι. Καὶ ἐκεῖ πόσα ἔχει νὰ φτιάξῃ; Θὰ σιγυρίσῃ τὸ σπίτι, θὰ μαγειρεύψῃ κάτι γιὰ τὰ παιδιά της θὰ μπαλώσῃ τὰ ροῦχα, θὰ σκουπίσῃ, θὰ πλύνῃ ὡς ὅτου τὴν βροῦν τὰ μεσάνυχτα ριγμένη στὴ δουλειά, γιὰ νὰ πέσῃ ν' ἀναπάψῃ τὸ κορμί της, γιὰ λίγες ὧρες, μονάχα λίγες, κι' αὐτές, πιὸ λίγες ἀπὸ τὸ κανονικό. Βλέπετε, πῶς καὶ τὸν ὕπνο της, τὴ φυσικὴν αὐτὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, τῆς τὸν ἔχουν λιγοστέψῃ. Καὶ θὰ σηκωθῇ πάλιν, πρωΐ, πρὶν ἀκόμα τὸ φῶς χαράξῃ γιὰ ν' ἀρχίσῃ ξανά, ἡ ἴδια μίζερη ζωή, ὡς ὅτου μιὰ μέρα ἡ ὑπερκόπωση, ἡ ἀϋπνία, κι' ἡ πεῖνα τὴ ρίψουσι στὸ κρεβάτι ποῦ θὰ ἐξακολουθήσῃ πιὸ δυστυχισμένη, πιὸ ἄθλια, πιὸ κτηνώδικη ἡ ζωή της, ὡς ὅτου, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς νικημένη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια πέσει στὸ μοιραῖο τέλος. Κι' ὅμως ἂν δὲ τὴ βρῇ τὸ τέλος, ποιὰ θἆναι ἡ ζωή της; Μηλῆστε ἐσεῖς ἐργάτες. Πέστε μου σεῖς. Σεῖς ποὺ τὴ γνωρίσατε πολλὲς φορὲς καὶ καθημερινὰ τὴν ἔχετε μπροστά σας, τὴ θλιβερή, αὐτὴν ἱστορία. Φαντασθῆτε τώρα, ποιὰ θἆναι ἡ ἀνατροφή, ποιὸς ὁ δρόμος, καὶ ποιὰ ἡ ἀνέπτυξη τῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας. Τί ἀνατροφὴ θἄχουνε τὰ παιδιά, τὴ στιγμὴ ποῦ δὲν ἔχουνε τὴν ἐπίβλεψη τῆς μάνας, καὶ τοῦ πατέρα τὴ συμβουλή; τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ μάνα του, πρὶν χαράξῃ τὸ φῶς ἔφυγε γιὰ τὴ δουλειά, καὶ τὴ στιγμή, ποὺ ἡ μεγάλη του ἀδερφὴ βρίσκεται δούλα, στὸ σπίτι τοῦ ἄρχοντα; Χωρὶς πολλὲς φορὲς τὸ καϋμένο τὸ παιδὶ νὰ γνωρίσῃ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀδερφή του. Δὲ θὰ τραβήξῃ κι' αὐτὸ στοὺς δρόμους, ν' ἀνακατωθῇ μὲ τὰ παλιόπαιδα τοῦ δρόμου; Λέμε παλιόπαιδα τοῦ δρόμου, καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ παλιόπαιδα παρακαλῶ; Μήπως δὲν εἶναι κι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοῦ φτωχόκοσμου, ποῦ δὲν εἴχανε, ἢ μᾶλλον δὲν ἐγνωρίσανε καθόλου, τὴν ἀνατροφὴ τῆς μάνας καὶ τοῦ πατέρα; Δὲ θὰ γίνει κι' αὐτὸ ἕνα παιδὶ τοῦ δρόμου, ἕνα δυστυχισμένο, δὲ θὰ ξεχάσῃ γρήγορα τὴ μάνα του; τὴ στιγμὴ ποῦ δὲ γνώρισε τί πάει νὰ πῇ ἀγάπη τῆς μάνας;

Δὲ θὰ ξεχάσῃ τὸν πατέρα του,

τὴ στιγμὴ ποῦ δὲν γνώρισε τὴ συμβουλὴ τοῦ πατέρα; Γιατὶ ποιὰ συμβουλὴ μπορεῖ νὰ δώση, ὁ δυστυχισμένος πατέρας, ἢ τὶ ὄρεξη θἄχει γιὰ συμβουλές, τὴ στιγμὴ ποῦ θἄρθῃ κατασκοτωμένος ἀπὸ τὴ δουλειά; Καὶ μόνο τοῦτο; Πόσες σκέψεις νὰ βασανίζουν τὸ μυαλό του; Καὶ τ' ἀποτέλεσμα τὸ βλέπομε ὅλο φάνερα, μπροστὰ στὰ μάτια μας. Ἰδοὺ τώρα μόλις κατεβεῖτε ἀπ' ἐδῶ, θὰ συναντήσητε τὰ παιδιὰ αὐτὰ τῶν δυστυχισμένων ἐργατῶν. τῆς τάξης σας. Καὶ μόνο αὐτό; ἡ πόρνη, αὐτὴ ἡ συχαμένη γυναῖκα, ποῦ ὁ καθένας πάνω της θὰ ξεσπάση, δὲν εἶναι τὸ θῦμα τῆς σημερινῆς πρόστυχης κοινωνίας; Δὲν εἶναι τ' ἄθῶο κορίτσι τοῦ ἐργάτη, ἢ τοῦ χωρικοῦ ποῦ ντροπαλά, ντροπαλά, ὑπηρετοῦσε, στὸ παλάτι τοῦ ἄρχοντα, τοῦ ἀφεντικοῦ, ὡς ὅτου μιὰ μέρα, παραβιασμένη, εἴτε ἀπὸ τὸ γυιό, εἴτε ἀπὸ τὸ πατέρα, εἴτε ἀπὸ ἄλλο κανένα, ἀναγκάστηκε νὰ δώσῃ τὴν τιμή της, τὴν τιμή της τὸ μόνο της στολίδι, τὸ μόνο της φυλακτό. Κι' ὕστερα ἀλοίμονο, ὁ ἀφέντης θὰ τὴ διώξῃ, ὁ ἀφέντης, θὰ φωνάξῃ: «Ἔξω πόρνη, στὸ σπίτι μου τέτοιες παληογυναῖκες δὲν τρέφω». Θὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ ἄθῶα κοπέλα, θὰ φωνάξῃ γιὰ τὸ δίκηο της, μὰ ὅμως δὲ χωροῦνε διαμαρτυρίες· ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτὸς κιὰ γι' αὐτή. Οὔτε. τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της τὴ χωράει οὔτε τὸ παλάτι τοῦ ἄρχοντα τὴ δέχεται. Θὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο κατὰ τὸ πορνεῖο, νὰ πάῃ ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὲς ἄλλες παρόμοιες δυστυχισμένες, νὰ ξεχάσῃ τὸν ἑαυτό της, νὰ ξεχάσῃ πῶς εἶναι γυναῖκα, νὰ πουλῇ το κορμί της. Μ' ἀλοίμονο ὅμως, ὁ καιρὸς περνᾶ, καὶ ἡ πόρνη θὰ χάσῃ τὴν ὀμορφιά της, θὰ γεράσῃ κι' οὔτε τὸ πορνεῖο, τὸ βρωμισμένο αὐτὸ σπίτι, ὅπως τὄνομάζουνε πολλοί, καὶ ποῦ ἐμεῖς τὸ λέμε σπίτι τῶν πιὸ δυστυχισμένων, δὲ θὰ τὴ χωρῇ. Εἶναι ἄχρηστη πιὰ ἡ σάρκα της θὰ μένῃ ἀπούλητη. Ὁ δρόμος τῆς μένει τὸ μόνο καταφύγιο, ἡ ζητιανιά. Κι' ὅμως θὰ μπορῇ ἄραγε νὰ ζήσῃ, ὅταν ἀκούει ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ «μακρυὰ πόρνη» καὶ τόσες ἄλλες βρισιές.

Τὸ τέλος πιὰ θἆναι κοντά, ἕνας φρικτὸς θάνατος· ἀπὸ τὴ δυστυχία, ἀπὸ τὴ φθίση, κι' ἀπὸ τὴ πεῖνα, μέσα στὰ καντούνια τῆς πόλης. Μὰ ὅμως σπάνια νἆναι καὶ πολύχρονη, γιατὶ οἱ χίλιες ἀφροδίσιες ἀρρώστειες, θὰ τῆς δείξουν πολὺ νωρίς, τὸν δρόμο κατὰ τὸν Ἄδη, πάνω σὲ κανένα βρώμικο ψαθί, μέσα στὴ μικρὴ της κάμαρη.

Ἡ πόρνη εἶναι τὸ δημιούργημα τῆς ἄδικης καὶ πρόστυχης σημερινῆς κοινωνίας, γιατὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θἆτανε ἀστεῖο, νὰ φανταζόμαστε, πῶς μιὰ γυναῖκα θεληματικὰ παίρνει τὸν κακὸ δρόμο.—Μιλῶ γιὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα τῶν κοινῶν οἴκων ἀνοχῆς, κι' ὄχι γιὰ τὶς πόρνες τοῦ σαλονιοῦ. Ὄχι, ἡ δυστυχία τῆς δείχνει τὸ δρόμο, ἡ δυστυχία τὴ σέρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ μπάζει στὴ πόρτα τοῦ πορνείου. Εἶναι τόσο μεγάλη δυστυχία καὶ ἡ ἀθλιότητα τῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας τόσο φρικτὴ ἡ κατάντια, τῆς ἐργάτισσας ποῦ ὁ καθένας μας φρίττει νὰ σκέφτεται, καὶ νὰ τολμᾶ νὰ λέγῃ, πὼς αὐτή ... αὐτὴ ἡ ζωή μας, εἶναι ἀνθρώπινη. Ἀλοίμονο ἀνθρώπινη κοινωνία μέσα στὴν ὁποία πουλιέται, κι' ἀγοράζεται ἡ σάρκα τῆς γυναίκας, μέσα στὴν ὁποία, ὑπάρχουνε σπίτια στημένα, μονάχα γιὰ τοῦτο τὸν σκοπό, δηλ. γιὰ τὸ πούλημα, τοῦ γυναικίσιου κορμιοῦ.

Μ' ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ ζήτημα τοῦ γάμου, νὰ δοῦμε ποιὰ εἶναι ἡ θέση τῆς γυναίκας, ὡς πρὸς τοῦτο τὸ ζήτημα. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα πέστε μου, κύριοι, θὰ μπορέσῃ ἕνας πατέρας, νὰ παντρέψει τὴ κόρη του, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ γάμος σήμερα κατάντησε, ἐμπορικὴ ἐπιχείρηση; Θὰ μπορέσῃ ἕνας ἐργάτης, ἔστω καὶ μιὰ κόρη μονάχα, νὰ προετοιμάσει γιὰ γάμο, τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ χρειάζεται τόσα, καὶ τόσα, προικιά, μιὰ αὐλὴ σπίτια καὶ μετρητὰ γιὰ τὸ γαμπρό; Ὁ ἐργάτης γιὰ νὰ παντρέψῃ τὸ πρῶτο του κορίτσι, εἶναι ἀνάγκη, νὰ δωρίσει τὸ σπίτι του ἂν ἔχῃ στὴ κόρη του καὶ τὸ γαμπρό του, κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ συρτεῖ, σὲ καμιὰ ὑγρὴ καμαρούλα, ποῦ καὶ γι' αὐτὴ ἀκόμη θὰ πληρώνει ἐνοίκιο.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΤΟΥ κ. ΧΑΤΖΗΠΑΥΛΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ Δ. ΧΑΤΖΗΠΑΥΛΟΥ (ΠΡΟΕΔΡΟΣ)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Γ. ΤΟΡΝΑΡΙΤΗΣ

ΦΩΤ. Σ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ

ΧΑΡ. ΤΣΕΡΙΩΤΗΣ

ΕΥΡΙΠ. Θ. ΣΧΙΖΑΣ

ΑΝΤ. Α. ΠΗΛΑΒΑΚΗΣ

ΦΕΙΔ. Ι. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΤΑΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Συμπολῖται,

Ἡ ἀδικαιολόγητος ἐπιμονὴ ἑνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, τοῦ δημαρχεύσαντος ἐπὶ ἓξ ὁλόκληρα ἔτη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κ. Α. Ζήνωνος, σᾶς ρίπτει καὶ πάλιν εἰς ἕνα ἄγριον κομματικὸν ἀγῶνα κατὰ τὰς προσεχεστάτας δημοτικὰς ἐκλογάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν μᾶς χωρίζουσιν εἰμὴ ὀλίγισται ἡμέραι. Λέγομεν ἡ ἀδικαιολόγητος ἐπιμονὴ διότι πράγματι οὔτε ἴχνος δικαιολογίας δὲν εὑρίσκομεν εἰς τὴν στάσιν τοῦ νῦν Δημάρχου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ εἰργάσθη ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοί του Δήμαρχοι ἐπὶ δύο περιόδους, θὰ ἠδύνατο κάλλιστα ἱπποτικῶς καὶ λογικῶς φερόμενος νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἴτε δι' ἐκλογῆς εἴτε δι' ἄλλου τινὸς τρόπου καὶ εἰς ἄλλους πολίτας ὅπως προσφέρωσι καὶ οὗτοι τὰς ὑπηρεσίας των ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀντὶ νὰ στηρίξῃ ἕνα ὁλόκληρον ἐκλογικὸν ἀγῶνα ἐπὶ τῶν ταπεινοτέρων ἐλατηρίων, τοῦ προσωπικοῦ πείσματος ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος μέσον τοῦ Δημαρχειακοῦ μισθοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Καὶ ἐὰν μὲν ὁ Δήμαρχος οὗτος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑξαετοῦς δημαρχειακῆς θητείας του εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ πράγματι τοιούτους καρπούς, τοιαῦτα δηλαδὴ ἔργα ὥστε νὰ δικαιολογοῦσι πλήρως τὴν ἐκ μέρους του ἀπαίτησιν νὰ διαχειρισθῇ τὰ δημοτικὰ πράγματα διὰ μίαν ἀκόμη περίοδον, ἢ ἐὰν αὗται αἱ περιστάσεις μᾶς ἐδείκνυον ὅτι ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως ὁ κ. Ἀλέκος εἶναι ΑΝΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΟΣ ὡς δήμαρχος τότε θὰ ὑπῆρχε βεβαίως ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ μία συνεννόησις εὐνοϊκὴ ὑπὲρ τοῦ νῦν Δημάρχου. Δυστυχῶς ὅμως καὶ αἱ δύο αὗται ἀπόψεις γρονθοκοποῦσαι ἀνηλεῶς οὐχὶ τὸ συμφέρον δύο ἢ τριῶν ἀτόμων ἀλλὰ μιᾶς πόλεως ὁλοκλήρου, δὲν εἶναι δυνατὸν βεβαίως νὰ μᾶς ἀφίσωσι ἀμετόχους μιᾶς ἐκλογικῆς διαπάλης, καὶ νὰ μὴ ὑπάρξῃ ἡ δέουσα σύνεσις καὶ ἡ δέουσα φρόνησις ἐκ μέρους ὅλων ὅπως ἐν τῇ ἐκλογικῇ ταύτῃ πάλῃ παταχθῇ ἀμειλίκτως ὁ ἀνάξιος δημιουργὸς της διὰ νὰ κατισχύσῃ τὸ δίκαιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζει ἡ μεγαλειτέρα μερὶς τῆς πόλεως ταύτης τὸν ἐκλογικόν της ἀγῶνα.

Καὶ ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ δικαίου δὲν ὑπάρχει κανεὶς ὁ ὁποῖος νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Ποῖα ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἑξαετοῦς ἐργασίας τοῦ ἀξιοῦντος καὶ πάλιν τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, ποῖος ὑπῆρξεν ὁ ἀπολογισμὸς τῆς δράσεως τῶν δύο περιόδων του ὄχι γενικῶς ἀλλὰ μετὰ πάσης δυνατῆς λεπτομερείας προσεπαθήσαμεν νὰ τὸν θέσωμεν ἐνώπιον σας εἰς σειρὰν ἄρθρων μας. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐτηρούσαμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόλυτον σιγὴν μήπως αὐτὴ ἡ πραγματικότης δὲν ὁμιλεῖ καὶ δὲν καταγγέλλει μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον τὴν ἄκαρπον ἐργασίαν ἑνὸς ἀνικάνου Δημάρχου, ὁ ὁποῖος ὅταν αὔριον ἐξέλθει τῆς θύρας τοῦ Δημαρχείου θὰ ἐξαλείψῃ ταυτοχρόνως ὁ ἴδιος κάθε ἴχνος τῆς διαβάσεώς του ἀφοῦ εἶναι γεγονὸς ὅτι δὲν ἐφρόντισε κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὑπηρεσιῶν του νὰ ἀφίσῃ ἓν ἀξιοσημείωτον τοιοῦτον ἴχνος;

Μιὰ ὁλόκληρος ἑξαετία παρῆλθε καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν παρῆλθον ἀνεπιστρεπτεὶ τόσαι καὶ τόσαι εὐκαιρίαι τὰς ὁποίας ὀνειροπολήσαμεν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τοῦ μικροῦ μας Δήμου. Μιὰ χρονικὴ περίοδος οὐχὶ μικρὰ διαβυσε τόσον ἀκάρπως εἰς θετικὴν ἐργασίαν, εἰς πρόνοιαν, καὶ εἰς δημοτικὴν προστασίαν εἰς μίαν πόλιν, ἡ ὁποία σημειώσασα τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν μὲ τὰς Δημαρχείας ἑνὸς Σώζου καὶ ἑνὸς Ἀραούζου ἐπέπρωτο φεῦ! νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Ἀλέκου διὰ νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀλματώδη πορείαν της πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐν τῷ εὐρυτάτῳ δρόμῳ, τὸν ὁποῖον δύο φωτεινόταται διάνοιαι ἐμόχθησαν διὰ νὰ χαράξωσι. Καὶ ἡ ἑξαετία ποὺ ἐχάθη δὲν ἦτο βεβαίως μικρᾶς σημασίας διὰ νὰ μὴ τὴν κλαύσωμεν. Ποῦ ἡ μεγαλειώδης συνέχεια ἑνὸς ἔργου μὲ κοινότατα χαρακτηριστικὰ μὲ τὴν βαρεῖαν σφραγῖδα δύο μεγάλων Δημάρχων, δύο ξεχωριστῶν μορφῶν ἀνὰ τὸ Παγκύπριον, καὶ ἐὰν μία καλὴ μοῖρα ἔθετε τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἱκανοῦ καὶ ἀξίου ΣΥΝΕΧΙΣΤΟΥ ἀλλοία θὰ ἦτο σήμερον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἡ κατάστασις τῆς πόλεως.

Ὁ ὀλέθριος ρόλος τῆς κομματικῆς διαιρέσεως ἔφερεν ὡς συνεχιστὴν ἑνὸς μεγάλου ἔργου, τοῦ ἔργου ἑνὸς Σώζου καὶ ἑνὸς Ἀραούζου, τὸν κ. Ἀλέκον Καὶ μᾶς ἐδόθη τοιουτοτρόπως ἡ εὐκαιρία ὄχι μόνον νὰ συγκρίνωμεν τὰς δύο ἐποχὰς καὶ νὰ γνωρίσωμεν ἐν πλάτει πλέον τὸ μεγάλο χάσμα τὸ ὁποῖον πράγματι χωρίζει τὴν προαλεκικὴν περίοδον ἀπὸ τῆς παρούσης, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτιμήσωμεν περισσότερον τὸ ἔργον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τὰς σημαντικωτέρας σελίδας εἰς τὸ σύντομον βιβλίον τῆς ἱστορίας τῆς μικρᾶς μας πόλεως.

Ἀλλὰ καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραγνωρισθῇ ἡ ἀξία τοῦ ἔργου αὐτοῦ, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονηθῇ εὐκόλως μία περίοδος πλήρης ἐντόνου δράσεως, ἀκραιφνοῦς ζήλου, ἁγνοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ὅταν ὄχι μόνον τὰ ἔργα ἅτινα ὑψώνονται ὑπεράνω πάσης πομφολυγώδους καὶ κενῆς ἐπιδείξεως καὶ ὁμιλοῦσι μόνα των ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ συγκριτικὸς οἰκονομικὸς πίναξ ἐκφράζεται εὐγλώττως πλέον καὶ μαρτυρεῖ κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον τὸ γεγονὸς τῆς οἰκτρᾶς ἀποτυχίας τὴν ὁποίαν ἐσημείωσεν ἡ Ἀλεκικὴ περίοδος παραβαλλομένη αὕτη πρὸς τὰς προγενεστέρας της;

Οἱ εὐάριθμοι ἄπιστοι Θωμᾶδες τῆς μικρᾶς μας κοινωνίας καλοῦνται νὰ θέσουν τὴν χεῖρα των εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ τὸν δάκτυλον εἰς τὴν πλευρὰν διὰ νὰ γνωρίσουν ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ εἶναι ἡ μεγαλητέρα πλάνη ἐὰν καὶ διὰ τρίτην φορὰν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Ἀλέκου.

Οἱ ἀριθμοὶ ὁμιλοῦσι καὶ πάλιν.

Περίοδος Σώζου.	Περίοδος Ἀραούζου	Περίοδος Ἀλέκου
Ἔσοδα ἓξ ἐτῶν	Ἔσοδα ἓξ ἐτῶν	Ἔσοδα ἓξ ἐτῶν
£ 25760	£ 33368	£ 59072

Τὰ κυριώτερα κονδύλια ἐξόδων

	Σώζου	Ἀραούζου	Ἀλέκου
Μισθοί	£ 4563	£ 6200	£ 17441
Δημ. Ἔργ. & Δρόμοι	» 2378	» 3960	» 10378
Δημ. Κῆπος	» 922	» 967	» 1059
Νερό	» 1613	» 2866	» 2354
Δημ. Νοσοκομεῖον	» 2427	» 2495	» 1656
Δάνεια & τοκοχρεωλύσια	» 1521	» 3844	» 4488

Ἡ αὔξησις τῶν σημερινῶν ἐσόδων ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς προηγουμένας περιόδους ἂς μὴ νομισθῇ ὅμως ὅτι ὀφείλεται εἰς ἱκανότητα τινὰ τοῦ νῦν Δημάρχου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι τὰ ἔσοδα παρουσίασαν τὴν σημαντικὴν αὐτὴν αὔξησιν κατόπιν προσθέτων φορολογιῶν (γύψου, κρασιῶν, σταφίδων κ. λ. π.) κατόπιν φορολογιῶν τὰς ὁποίας ὁ Δήμαρχος τῆς Λάρνακος πρὸς ἐξεύρεσιν δημοτικῶν πόρων ἐπέτυχε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐνίσχυσαν τοιουτοτρόπως καὶ τὸν ἰδικόν μας Δῆμον. Ἀλλὰ τί ὠφέλεια προέκυψεν ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης ὅταν τὸ ὑπέρογκον τοῦτο ποσὸν ἠσωτεύθη κατὰ τοιοῦτον ἀσυλλόγιστον τρόπον καὶ ἄνευ θετικοῦ καὶ σοβαροῦ τινὸς ἀποτελέσματος, ἐνῷ αἱ πρόσθετοι φορολογίαι πιέζουσιν τοὺς φορολογουμένους πολίτας καὶ χωρικούς;

Ἐκ τοῦ ἄνω συγκριτικοῦ πίνακος καταφαίνεται καὶ τὸ ἑξῆς:

Ὁ Σῶζος εἰσέπραξε καὶ διεχειρίσθη ποσὸν ἐκ Λ. 33,312 ὀλιγώτερον τῆς σημερινῆς δημαρχίας τοῦ κ. Ἀλέκου. Ἀφοῦ ἐπλήρωσε χρέη καὶ ἐδανείσθη διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ Δήμου τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα φαίνονται ἄνωθι κατώρθωσε ταυτοχρόνως νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἑξῆς ὑποσχέσεις τοῦ προγράμματός του καὶ νὰ ἀφίσῃ ὄπισθέν του τὰ ἑξῆς ἀξιοσημείωτα ἔργα:

Τὸν Ἠλεκτροφωτισμόν, τὴν Δημοτ. Μουσικὴν καὶ τὸν Δημόσ. Κῆπον.

Ὁ Ἀραοῦζος εἰσέπραξε καὶ διεχειρίσθη ποσὸν ἐκ Λ. 25,704 ὀλιγώτερον τῆς σημερινῆς δημαρχίας τοῦ κ. Ἀλέκου. Ἐκτὸς τῶν δαπανῶν αἱ ὁποῖαι σημειοῦνται ἄνωθι κατώρθωσεν ἐπίσης νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ τὰ ἑξῆς ἔργα.

Τὸ Δημοτ. Πτωχοκομεῖον, τὴν Δημοτ. Ἀγοράν, τὰς Πετρελαιοαποθήκας, καὶ τὴν ὁδὸν «Μακεδονίας» τὴν κυριωτέραν αὐτὴν ἀρτηρίαν τῆς πόλεως.

Ὁ κ. Ἀλέκος μὲ ἔσοδα ἐκ Λ. 59072 εἰς τὸ διάστημα τῶν ἓξ ἐτῶν.

1ον) δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξεύρῃ ἱκανοποιητικὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ βελτιωθῇ ἡ ὕδρευσις τῆς πόλεως ἐνῷ καυχᾶται δὲ ὅτι ἔπραξε τὸ πᾶν ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τούτου, κατὰ τὴν ἄνω σημείωσιν, ὡς φαίνεται, δὲν ἐδαπάνησεν ἐκ τῶν πόρων τοῦ Δημαρχείου πλέον τῶν ὅσων ἐδαπάνησεν ὁ μακαρίτης Ἀραοῦζος.

2ον) δὲν κατώρθωσεν αὐτοὺς τοὺς δρόμους διὰ τοὺς ὁποίους ἐδαπάνησε τὸ μεγαλείτερον κονδύλιον, νὰ τοὺς φέρῃ πράγματι εἰς τοιαύτην καλὴν κατάστασιν ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ ὑπέρογκος δαπάνη των καὶ κατόπιν μιᾶς βροχῆς ἡ ὁδὸς «Μακεδονίας» ὡς καὶ οἱ περισσότεροι δρόμοι νὰ μὴ καθίστανται ἀδιάβατοι.

3ον) δὲν κατώρθωσε νὰ αὐξήσῃ τὰς θέσεις τοῦ Πτωχοκομείου μολονότι τὸ ποσὸν τὸ διατεθὲν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κατὰ τὴν δημαρχείαν του ἀνῆλθεν εἰς τὰς 3554 λίρας σήμερον δὲ τὰ Πτωχοκομεῖα τῆς Λάρνακος καὶ Λευκωσίας στεγάζουσι περισσοτέρους πτωχοὺς ἢ τὸ ἰδικόν μας.

4ον) δὲν κατώρθωσε νὰ προμηθευθῇ μίαν πυροσβεστικὴν ἀντλίαν καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ἡ Λάρναξ ἀκόμη μὲ πτωχότερον προϋπολογισμὸν ἐπρομηθεύθη τοιαύτην.

5ον) δὲν κατώρθωσε νὰ ἱδρύσῃ ἓν συσσίτιον ἀπόρων ἢ νὰ συντηρῇ ἐξ ἰδίων του τὸ Δημαρχεῖον τὸ Μαθητ. Συσσίτιον.

6ον) δὲν κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ παραρτήματα τῆς Δημοτ. Ἀγορᾶς οὕτως ὥστε νὰ εὐκολύνωνται εἰς τὰς προμηθείας των οἱ πολῖται οἱ εὑρισκόμενοι μακρὰν τῆς ὑπαρχούσης Ἀγορᾶς.

7ον) δὲν κατώρθωσε νὰ ἱδρύσῃ ἔστω καὶ ἓν δημοτικὸν ἰατρεῖον χάριν κυρίως τῶν πτωχῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ νὰ περιορισθῇ δι' αὐστηρᾶς καὶ τακτικῆς ἐπιβλέψεως τῶν ἱεροδούλων ἡ ἐξάπλωσις τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων.

8ον) δὲν κατώρθωσε δι' αὐστηρᾶς ἐπεμβάσεως τοῦ Δήμου, καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχετικοῦ συμβολαίου νὰ βελτιωθῇ ὁ ἠλεκτροφωτισμὸς τῆς πόλεως καὶ νὰ φωτισθοῦν λαϊκαὶ συνοικίαι ἔχουσαι μεγαλειτέραν ἀνάγκην φωτισμοῦ ἀπὸ ἐγκαταλελειμμένους δρόμους.

9ον) δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ ἡ πόλις ἔστω καὶ ἓν δημόσιον οὐρητήριον, ἢ μίαν ὑπόνομον διὰ τοὺς πλημμυρίζοντας δρόμους.

10ον) δὲν κατώρθωσε αἱ ὀλίγισται οἰκίαι τῆς προκυμαίας αἱ ὁποῖαι ἔμειναν ἑτοιμόρροποι νὰ κατεδαφισθῶσι διὰ νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἀσχημία αὕτη τῆς πόλεως.

11ον) δὲν κατώρθωσε ὡς πρόεδρος τῆς Ἐφορείας νὰ ὑποβιβασθῶσι τὰ δίδακτρα τῶν μαθητῶν καὶ νὰ παρέχωνται προπαντὸς βιβλία δωρεὰν εἰς τοὺς πτωχοὺς μαθητὰς καὶ μὲ ἠλαττωμένας τιμὰς εἰς τοὺς λοιπούς.

12ον) δὲν κατώρθωσε νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν πόλιν ἔστω καὶ ἓν ἐξωραϊστικὸν ἔργον ἐκτὸς τῶν ἁψίδων τῶν ἠλεκτρικῶν, γενομένων εἰδικῶς διὰ τοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνας.

Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἐχρειάζετο βεβαίως οὔτε μαγικὴ δύναμις οὔτε προϋπολογισμὸς ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου διὰ νὰ κατορθωθοῦν αὐτὰ ὅλα. Εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τοῦ πλέον κακοπίστου πολίτου δύναται εὐκόλως νὰ χωρέσῃ ἡ ἰδέα ὅτι μὲ χιλίας καὶ πλέον λίρας κατ' ἔτος καὶ μὲ τὰς ἰδιωτικὰς συνεισφορὰς δύναται νὰ λειτουργήσῃ κάλλιστα καὶ Πτωχοκομεῖον εὐπροσωπότερον τοῦ ὑπάρχοντος, καὶ Συσσίτιον, ὅπως καὶ μὲ δώδεκα χιλιάδας λίρας ἐτησίως δύναται νὰ ἐξοικονομηθῇ ποσὸν πρὸς ἀγορὰν μιᾶς πυροσβεστικῆς ἀντλίας.

Ὅ,τι χαρακτηρίζει τὴν δρᾶσιν τοῦ νῦν Δημάρχου εἶναι μιὰ σπατάλη ἀδικαιολόγητος εἰς ἔξοδα περιττά, εἶναι ἓν στενὸν διαχειριστικὸν πνεῦμα ἄσωτεας ἀφ' ἑνὸς εἰς περιττολογίας καὶ οἰκονομίας ἀφ' ἑτέρου εἰς στοιχειώδεις ἀνάγκας.

Πρὶν ἀποκτήσωμεν πυροσβεστικὴν ἀντλίαν ἀπεκτήσαμεν καταβρεκτῆρα! Πρὶν ἀποκτήσωμεν ἓν δημόσιον οὐρητήριον ἀπεκτήσαμεν ἁψῖδας! Πρὶν φροντίσωμεν νὰ προστατεύσωμεν τὴν ὑγείαν μας ἐφροντίσαμεν νὰ διορθώσωμεν τὸν Δημ. Κῆπον μας. Πρὶν καθαρίσωμεν τὸ νερὸ ποὺ πίνομε καὶ ν' αὐξήσωμεν τὴν ποσότητά του ἐφροντίσαμεν νὰ δαπανήσωμεν διὰ τοὺς δρόμους ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς 10378 λίρας! Πρὶν φροντίσωμεν νὰ φωτιζώμεθα ἐπαρκῶς καὶ κανονικῶς ἐφροντίσαμεν νὰ θέσωμεν λαμπτῆρας εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως διὰ μερικοὺς ξένους ἐπισκέπτας μας!....

Ἰδοὺ τὸ κάτοπτρον τῆς ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ τῶν ΔΥΝΑΜΕΩΝ καὶ τῆς ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΣ τοῦ νῦν Δημάρχου. Τί θέλετε περισσότερον διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι ὁ Δήμαρχος εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθητε διὰ δύο φορὰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν δὲν εἶναι ἄξιος καὶ δὲν εἶναι ἱκανὸς οὔτε νὰ ΣΚΕΦΘΗ οὔτε νὰ ΠΡΑΞΗ κάτι καλύτερον καὶ θετικώτερον ὑπὲρ τῆς πόλεώς μας—;

Ἐὰν πρόκειται πράγματι νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς ὑποσχέσεις καὶ νὰ κοιμηθῶμεν μὲ ὄνειρα διὰ τρία ἀκόμη ἔτη τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἀλλ' ὁ καιρὸς περνᾶ καὶ κάθε ἡμέρα ἡ ὁποία σβύνει, κάθε ὀβολὸς ὁ ὁποῖος σκορπίζεται ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου ἀσυλλογίστως, βαρύνει ἰδίως ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἐν γνώσει μας ἀφίνομεν νὰ συνεχίζεται μία οἰκτρὰ κατάστασις εἰς βάρος τῶν ἐπερχομένων γενεῶν τῆς πόλεως ταύτης.

Συμπολῖται ξυπνήσατε ἂν δὲν ἐξυπνήσατε ἀκόμη. Αὐτὸ μόνον ζητοῦμεν ἀπὸ σᾶς.

ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΚΡΙΝΗΤΕ ΣΥΝΑΜΑ. Τίποτε περισσότερο.

ΔΗΜ. Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ